

Китоби Дониёл — Яксаду Ҳафт

Ривояти нубувватӣ: Аз Ёробъом то Ёшиё ва барқарорсозии роҳҳои қадимӣ

Jeff Pippenger

2024-02-29

Соли 1844 протестантҳои Иёлоти Муттаҳида аз ҳаракати миллеритӣ дур шуданд ва мавқеи нубуввати худро ҳамчун духтари Бобил ишғол карданд, чунон ки инро Ёробъом, ҳангоме ки даҳ қабилҳои шимолии ӯ аз подшоҳии чанубии Яхудо ҷудо шуданд, бо барқарор сохтани низоми қалбакии ибодат пешнамуна гардонид. Ду ғусолаи тиллоии Ёробъом, яке дар шаҳри Байт-Ил (ба маънои «хонаи Худо»/Калисо), ва дигаре дар Дон (ба маънои доварӣ/Давлат), намунаи он низоми дурӯғини Калисо ва Давлат буданд, ки худ намунаи Иёлоти Муттаҳида мебошад. Ҳамаи унсурҳои низоми қалбакии калисо ва давлати Ёробъом аз рӯи ҳамаи сохторҳои тарҳрезӣ шуда буданд, ки дар исёни Ҳорун баён гардида буд. Пас, низоми қалбакии ибодати Ёробъом тасвири низоми қалбакии ибодати Ҳорун буд.

Системаи қалбакии Ёробъом он низоми ибодатро намоёндагӣ мекард, ки протестантизм ҳангоми аз ҳаракати фариштаи аввал ҷудо шудан ва духтаре, ё сурате аз ҳайвони румии папагӣ гардидан, онро барқарор дошт. Ҳанӯз дар ҳуди замони таъсиси низоми қалбакии Ёробъом, пайғамбаре аз Яхудо қурбонгоҳи ӯ ва низоми дурӯғини ибодати ӯро муқобилат намуд. Дар соли 1844, маҳз дар оғози нақши протестантизми муртад дар барқарор кардани низоми ибодате, ки ҳамчун духтари Рум муаррифӣ шудааст, миллериён ба воситаи имон ба Қудси муқаддасоти оқибатӣ осмонӣ даромаданд ва шанберо шинохтанд; ва ба ин тариқ, онҳо сарзаниши пайғамбаронае барои духтарони Румро намоёндагӣ карданд, ки интиҳоб намуданд риояи нишони ҳокимияти Румро — ибодати якшанберо — идома диҳанд.

Паёмбари Яхудо, ки бо Ёробъом рӯ ба рӯ шуд, ҳамаи ҷо ва ҳамаи дам нубувватеро баён кард.

Ва ӯ бар зидди қурбонгоҳ бо каломии Худованд нидо карда, гуфт: «Эй қурбонгоҳ, қурбонгоҳ! Худованд чунин мегӯяд: инак, барои хонадони Довуд писаре таваллуд хоҳад шуд, ки номаш Юшиё аст; ва ӯ бар ту қоҳинони баландихоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, қурбон хоҳад кард, ва устухонҳои одамон бар ту сӯзонда хоҳанд шуд». Ва ҳамаи рӯз ӯ аломате дод ва гуфт: «Ин аст аломате, ки Худованд гуфтааст: инак, қурбонгоҳ шиқофта хоҳад шуд, ва ҳокистаре ки бар он аст, рехта хоҳад шуд». 3
Подшоҳон 13:2, 3.

Пешгӯӣ тақрор шудани калимаи «қурбонгоҳ»-ро дар бар мегирифт. Тақрори як калима ё ибора дар пешгӯӣ рамзи паёми фариштаи дуҷумро ифода мекунад ва ба ин васила соли 1844-ро муайян месозад, вақте ки фариштаи дуҷум омад ва протестантизм сукут карда, духтари Бобил гардид. Ҳамамон, пайғамбар аломате пешниҳод намуд, ҳамаи тавре ки миллеритҳо дар соли 1844 аломати шанберо шинохтанд. Чунон ки Ёробъом дар оятҳои баъдӣ пайғамбарро таҳдид кард, дастӣ ӯ фалаҷ гардид; ба ин тарз ба нишони Бобил ишора

мешавад, ки ё бар пешонӣ ё бар даст таҳмил мегардад ва ҳангоме ки ба таври рӯҳонӣ пазируфта шавад, инсонро барои абад маъноб месозад.

Барои мақсадҳои ин таҳқиқот, мо он пешгӯие ӯ баррасӣ мекунем, ки набӣ онро баён намуда, нишон медиҳад, ки «писаре барои хонаи Довуд таваллуд хоҳад шуд, ки номаш Юшиёст; ва бар ту коҳинони баландихоро, ки бар ту бухур месӯзонанд, қурбон хоҳад кард, ва устухонҳои одамон бар ту сӯхта хоҳанд шуд». Юшиё маънои «бунёди Худо»-ро дорад ва бунёдҳои адвентизмро намоёндагӣ мекунад, ки дар ҳамон таърихе барпо гардиданд, ки бо ифтиҳои низоми дурӯғини ибодати Ёробию намунавӣ гардониди шудааст. Бар он низоми дурӯғини ибодате, ки Ёробию барпо намуд, Юшиё коҳинонро, ки дар ибодати қалбакӣ пешсаф буданд, ҷазо хоҳад дод.

Пайғамбар ба амри Худованд итоат накард, ки ба роҳи омадани худ ба маросими ба тахт нишастани Ёробию бознагардад, ва дар Байт-Ил нону об нахӯрад. Вақте ки ӯ таоми пайғамбари дурӯғини Байт-Илро хӯрд, ӯ ҳамчун рамзи марге пеш ниҳода шуд, ки бар онҳое меомад, ки баъд аз соли 1844 интиҳоб мекарданд бозгашта, таълимот ва усулҳои козиби пайғамбаронаи протестантизми муртадро бихӯранд, чунон ки инро исён соли 1863 намоёндагӣ мекунад. Бистари марги онҳое ки дар соли 1863 исён карданд, ҳамон бистари марги пайғамбари дурӯғини Байт-Ил мебуд. Бистари марги протестантизми муртад таърихи аз 11 августи 1840 то 1844 буд, вақте ки онҳо, яъне қавми пештараи баргузидаи Худо, канор гузошта шуданд ва духтарони Рум гардиданд. Бистари марги адвентизми лодикиёӣ низ миёни таърихе хоҳад буд, ки фариштаи қавӣ дар 11 сентябри 2001 нозил шуд, чунон ки дар соли 1840 чунин карда буд, ва соати зилзилаи бузург, ки қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро намоёндагӣ мекунад.

11 сентябри соли 2001 мӯҳрғузории яксаду чихилу чор ҳазор оғоз ёфт, ва фаришта ба ҳаракат даромад, то дар миёни Ерусалим гузашта, бар пешонии онҳое, ки барои қорҳои зиште, ки дар замин (Иёлотҳои Муттаҳида) ва дар қалисо (Адвентизми Лоудикия) анҷом дода мешаванд, оҳу нола мекунанд, аломате гузорад. 11 сентябри соли 2001 гуноҳҳои падарон, ки бо ҷаҳор зиштии Ҳизқиёл ифода ёфтаанд, ба ҳақиқатҳои озмоишии ҳозира дар раванди мӯҳрғузори, ки ҳамон вақт оғоз ёфт, табдил ёфтанд.

Озмоиши соли 1863 ба пояҳои ҳаракати Миллерӣ, ки тавассути «ҳафт замон»-и Ибодат 26 ифода ёфта буданд ва дар соли 1863 рад карда шуданд, марбут буд. Ин озмоиш омодагӣ ё ноомодагиро барои бозгаштан ба роҳҳои қадимии Ирмиё дар бар мегирифт, то оромии борони охирро пайдо кунанд. Озмоиши соли 1888 паёме буд ба қалисои Лаодикия, ки тавассути пирон Ҷонс ва Ваггонер оварда шуд, ва он ҳамчунин паёми сафедшавӣ ба василаи имон буд.

Соли 1856 паём ба Лоудикия бори нахуст ба ҷунбиши миллерчиён расид, ва он бо нури афзудаи «ҳафт замон» расид, аммо ҳам таҷрибае, ки бо давоҳо дар паёми ба Лоудикия ифода ёфта буд, ва ҳам паёми таърихи нубувватӣ дар соли 1863 рад карда шуданд. Ин таҷриба бо рӯёи (march)-и «зоҳирӣ» ифода ёфта буд, ва рӯёи (chazon)-и «таърихи нубувватӣ», ки ҳар ду рад карда шуданд. Ҳар дуи ин рӯёҳо иҷрои худро дар 22 октябри

соли 1844 ёфта буданд, ва низдаҳ сол баъд ҳар дуи онҳо рад карда шуданд, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо ҳамсон месозад.

Дар 11 сентябри соли 2001, озмоиши исёнҳои солҳои 1863 ва 1888 боз ба ҳақиқати озмоишкунанда табдил ёфт, зеро ҳардуи онҳо бо роҳҳои қадимии Ирмиё вобаста буданд. Дар он сана паёми борони охир низ расид, ва озмоиши соли 1919 низ фаро расид, зеро дар соли 1919 инчили козиби Масеҳе, ки аз ҳар гуна аҳамияти набавӣ холист, ҳамчун паёми қалбакии «сулҳ ва амният» пешниҳод гардида буд. Вақте ки фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаждахум дар 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, оятҳои як то се иҷро шуданд, ва оятҳои як то се паёми «овози аввал»-ро ифода мекунанд.

«Акнун оё он суҳане меояд, ки ман эълон кардаам Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, ҳангоме ки ба биноҳои бузурге, ки дар он ҷо, табақа бар табақа, боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ манзараҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд бархезад, то заминро ба шиддат ба ларза оварад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 иҷро хоҳанд шуд.” Тамоми боби ҳаждахуми Ваҳй ҳушдорест аз он чи бар замин хоҳад омад. Аммо ман ҳеҷ нуре махсусан дар бораи он чи бар Нью-Йорк хоҳад омад, надорам, ҷуз ин ки медонам, рӯзе биноҳои бузурги он ҷо бо гардиш ва вожгунсозии қудрати Худо фуру андохта хоҳанд шуд. Аз рӯи нуре, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки ҳалокат дар ҷаҳон аст. Як суҳан аз ҷониби Худованд, як ламс аз қудрати тавоноии Ӯ, ва ин сохтмонҳои азим фуру хоҳанд афтод. Манзараҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем.» Review and Herald, 5 июли 1906.

Бо омадани фариштаи Ваҳй боби ҳаждах, борони охирин ба пошидан оғоз кард, ва «муноқишаи нубувватӣ», ки дар Ҳабакқуқ боби ду тасвир ёфтааст, оғоз ёфт. Ин муноқиша дар бораи ду усули фаҳмидани нубуввати Китоби Муқаддас, ва як паёми бардурӯғу як паёми ҳақиқии борони охирин буд. Ин муноқиша он гоҳ поён меёбад, ки «овози дуом»-и Ваҳй боби ҳаждах фаро мерасад ва оғози довари иҷроии Худоро бар Бобили муосир муайян месозад, ва рамаи дигари Худоро аз Бобил даъват мекунад, ки берун ояд. Омадани овози дуом поёни таърихи муҳр задани ясаду чилу ҷаҳор ҳазорро нишон медиҳад, ки он бо нафратангезии ҷорум ифода ёфтааст, ва он бошад, дар навбати худ, насли ҷорум ва ниҳии адвентизми Лаодикияро ҳамчун ба офтоб сачдакунанда, ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, муаррифӣ мекунад.

Бистари марги протестантизми муртад, миёни нузули фаришта ва дари баста дар соли 1844, бистари марги адвентизми лӯдикиягиро миёни нузули фаришта ва дари бастаи қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда тимсол мекард. Пайғамбар аз Яҳудо дар ҳамон қабре дафн карда шуд, ки пайғамбари дурӯғини Байт-Ил дар он буд, ва ҳангоме ки подшоҳ Йўшиё ислоҳоти худро оғоз намуд, ӯ дар пеши ҳамон қабр истода буд. Ислоҳоти подшоҳ Йўшиё, ки номи ӯ «бунёдҳои Худо»-ро ифода мекунад, оғоз ёфт, вақте ки Худо дар 11 сентябри соли 2001 қавми рӯзҳои охирини Худо бозпас ба сӯи бунёдҳо раҳнамун шудан гирифт. Ислоҳоти ӯ он вақт оғоз ёфта буд, ки кори барқарор сохтани маъбад ба даст гирифта шуд.

Ва дар соли ҳаждаҳуми подшоҳии Ҷӯшиё воқеъ шуд, ки подшоҳ Шофон ибни Асалё, ибни Машуллом, котибро ба хонаи Худованд фиристода, гуфт: «Назди Ҳилқӣё, саркоҳин, бирав, то нуқраеро, ки ба хонаи Худованд оварда шудааст ва посбонони дар аз мардум чамъ кардаанд, ҳисоб кунад; ва бигзор онро ба дасти коргузороне, ки назорати хонаи Худовандро бар ӯҳда доранд, бисупоранд; ва бигзор онҳо онро ба коргароне, ки дар хонаи Худованданд, барои таъмири харобиҳои хона бидиҳанд: ба дуредгарон, бинокорон ва сангтарошон, ва барои харидани чӯб ва санги тарошида, то хона таъмир гардад. Аммо аз онҳо барои пуле, ки ба дасти онҳо супурда мешуд, ҳисоб талаб намекарданд, зеро онҳо бо амонатдорӣ рафтор мекарданд». Ва Ҳилқӣё, саркоҳин, ба Шофон-котиб гуфт: «Китоби шариятро дар хонаи Худованд ёфтам». Ва Ҳилқӣё китобро ба Шофон дод, ва ӯ онро хонд. Ва Шофон-котиб назди подшоҳ омад ва ба подшоҳ хабар расонда, гуфт: «Бандагони ту пулро, ки дар хона ёфт шуд, чамъ карда, ба дасти коргузороне супурданд, ки кори хонаро ба ҷо меоваранд ва назорати хонаи Худовандро бар ӯҳда доранд». Ва Шофон-котиб ба подшоҳ хабар дода, гуфт: «Ҳилқӣё-коҳин ба ман китобе додааст». Ва Шофон онро дар ҳузури подшоҳ хонд. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун подшоҳ суҳанони китоби шариятро шунид, либосҳои худро ҷок кард. Ва подшоҳ ба Ҳилқӣё-коҳин, ва Аҳиқом ибни Шофон, ва Аҳбӯр ибни Микоё, ва Шофон-котиб, ва Асоё, хизматгори подшоҳ, фармуда, гуфт: «Биравед, аз ҷониби ман ва аз ҷониби қавм ва аз ҷониби тамоми Яҳудо дар бораи суҳанони ин китобе, ки ёфт шудааст, аз Худованд бипурсед; зеро ҳашми Худованд, ки бар мо аланга задааст, бузург аст, аз он сабаб ки падарони мо ба суҳанони ин китоб гӯш надодаанд, то мувофиқи ҳар он чи дар бораи мо навишта шудааст, амал намоянд». 4 Подшоҳон 22:3–13.

Пешгӯие, ки кӯдаке ба дунё хоҳад омад ва номи ӯ Юшиё хоҳад буд, 11 сентябри соли 2001-ро муайян мекунад, вақте ки фариштаи қудратманд нозил шуд ва қавми рӯзҳои охирини Худро боз ба роҳҳои қадимӣ раҳнамоӣ кард. Он нузул пешакӣ ба воситаи нузули ҳамон фаришта дар 11 августи соли 1840 намуна шуда буд. Ҳар ду нузул иҷрошавии як пешгӯии марбут ба Исломо нишон доданд. Шахсияти таърихӣ, ки номи ӯ бо пешакӣ муайян кардан ва нашр намудани пешгӯии пешакӣ иҷрошавии пешгӯии замони Илом, ки дар Ваҳй боби нӯҳ ояти понздаҳ омадааст, вобаста аст, Юшиё буд.

Дар ҳар ду нузули фариштаи Ваҳй, дар боби даҳ ё ҳаждаҳ, номи «Ёшиё» қайд шудааст. Ёшиё Литч паёми Исломо пешниҳод намуд, ки 11 августи соли 1840 ба иҷро расид; ва 11 сентябри соли 2001 пешгӯии таваллуди кӯдаке ба номи Ёшиё, ки аз ҷониби пайғамбари итоатнопазир дар таърихи Ёробъом баён шуда буд, дар адвентизми Лоудикиё ба иҷро расид, ҳангоме ки фаришта қавми охирзамони Худро боз ба он таърихи асосӣ баргардонд, ки дар он муқобила миёни пайғамбари итоатнопазир ва Ёробъом ба иҷрои худ расида буд. Шаҳодати Китоби Муқаддас пешгӯии омадани Ёшиёро муайян намуда буд, ва вақте ки таърихе, ки аз ҷониби пайғамбари итоатнопазир намунасозӣ шуда буд, дар соли 1844 тақрор гардид, пешгӯии ӯ дар бораи ин ном бори дигар ба ривояти пешгӯӣ ворид карда шуд.

11 сентябри соли 2001 Шери қабилаи Яҳудо қавми айёми охири Худро бозпас ба роҳҳои қадимаи Ирмиё ҳидоят кард, ки он чиҳилу шаш солро ифода мекарданд, ки дар онҳо Фиристодаи Аҳд маъбадро бино намуда буд, то ки ногаҳон ба он дар 22 октябри соли 1844

биёяд. Юшиё, ҳангоме ки кори таъмири маъбадро оғоз намуд, лаънати Мӯсоро кашф кард. Кори яксаду чихилу чаҳор ҳазор, аз ҷониби Ишаёё ҳамчун кори барқарорсозӣ тасвир шудааст.

Ва онҳо харобаҳои қадимино бино хоҳанд кард, вайрониҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои вайроншударо, яъне харобаҳои наслҳои бисёрро, аз нав обод хоҳанд сохт. Ишаёё 61:4.

Коре, ки Юшиё дар таъмир ва барқарор сохтани маъбад анҷом дод, ҳамон корест, ки Ишаёё муайян мекунад, ки аз ҷониби қавми Худо дар рӯзҳои охир иҷро мегардад, зеро ҳамаи анбиё бештар дар бораи рӯзҳои охир суҳан мегӯянд, назар ба рӯзҳои ки худ дар онҳо зиндагӣ мекарданд. Он кор инчунин ба воситаи касоне, ки дар замони Эбро аз Бобил берун омаданд, тимсолан нишон дода шуда буд.

Зеро мо ғулом будем; вале Худои мо моро дар ғуломии мо тарк нанамуд, балки дар назари подшоҳони Форс ба мо марҳамат дароз кард, то ба мо эҳё бахшад, хонаи Худои моро барпо намояд, вайрониҳои онро таъмир кунад ва дар Яхудо ва дар Ерусалим ба мо деворе ато фармояд. Эбро 9:9.

Коре, ки аз ҷониби Эбро анҷом дода шуд, ҳангоме ба иҷро расид, ки онҳо аз Бобил берун омада буданд; ва он кори барқарорсозии маъбадро, ки Ёшуиё анҷом меод, таҷассум менамояд — ҳамон коре, ки Ишаёё онро ба халқи рӯзҳои охири Худо нисбат медиҳад; ва он 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Дар Ваҳй, Юҳанно низ он корро муайян мекунад.

Ва овозе, ки аз осмон шунида будам, боз бо ман суҳан гуфт ва гуфт: «Бирав ва китобчаи кушодаро аз дасти фариштае, ки бар баҳр ва бар замин истодааст, бигир». Ва ман назди фаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ва ман китобчаро аз дасти фаришта гирифтам ва онро хӯрдам; ва дар даҳонам мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шиками ман талх шуд. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд боз дар бораи халқҳои бисёр ва миллатҳо ва забонҳо ва подшоҳон нубувват кунӣ». Ва ба ман найе, монанди асое, дода шуд; ва фаришта истода, мегуфт: «Барҳез ва маъбади Худоро, ва қурбонгоҳро, ва онҳоро, ки дар он ибодат мекунанд, чен кун. Аммо сахни берунии маъбадро берун гузор ва онро чен макун; зеро он ба ғайрияҳудиён дода шудааст; ва онҳо шаҳри муқаддасро чихилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ва Ман ба ду шоҳиди Худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусад рӯз, дар палос печида, нубувват хоҳанд кард». Ваҳй 10:8–11:3.

Дар ин порча Юҳанно намоёндагии миллерчиёно мекунад, ки паёмеро, ки дар дасти фаришта буд, ҳангоми фуруд омадани ӯ дар 11 августи соли 1840 хӯрда буданд, аммо ҳамчунин ноумедии талхи 22 октябри соли 1844-ро аз сар гузаронида буданд. Дар ҳолати ноумедии талхи соли 1844 истода, ба Юҳанно гуфта шуд, ки ӯ, ҳамчун рамзи қавми рӯзҳои охири Худо, бояд таҷрибаи бо солҳои 1840 то 1844 ифодаёфтаре такрор намояд, ва ба ин васила ба 11 сентябри соли 2001 ва ба қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ишора кунад. Ба ӯ гуфта шуд: «Ту бояд боз дар пеши халқҳои бисёр, ва миллатҳо, ва забонҳо, ва подшоҳон

нубувват кунӣ», ки ин равшан шудани тамоми ҷаҳонро ҳангоми ғуруд омадани ғаришта дар Ваҳй боби ҳаҷдахум ифода мекунад, вақте ки таърихи Ваҳй боби даҳум такрор мешавад — «сатр бар сатр».

Дар иртибот ба муайян кардани он таърихе, ки ҳангоми бори дигар нубувват ғуфтани қавми рӯзҳои охири Худо такрор мешуд, ба Юҳанно ғуфта шуд, ки «барҳез ва маъбади Худоро чен кун». «Чен кардани» ӯ ба таври мушаххас муайян карда шуд, зеро ӯ дар соли 1844 қарор дода шуда буд, он ҷо ки меъдааш аз ноумедии 22 октябр талх гардонида шуд. Ба ӯ ғуфта шуд, ки маъбадро чен кунад, аммо сахро канор гузорад, ки ба ӯ ғуфта шуд, ки он замони халқҳо мебошад, ҳангоме ки онҳо сахро барои як ҳазору дусаду шаст сол поймол хоҳанд кард. Як ҳазору дусаду шаст сол дар соли 1798 ба анҷом расид. Юҳанно мебоист чен кардани худро аз соли 1798 оғоз кунад ва як ҳазору дусаду шаст соли пешинаро, ки дар он маъбади рӯзонӣ ва Ерусалими рӯзонӣ поймол карда шуда буданд, канор гузорад. Ӯ дар ноумедии соли 1844 истода буд, бинобар ин аз соли 1798 то соли 1844 чилу шаш сол аст. Он чилу шаш сол намояндаи маъбад мебошанд.

Ҳангоме ки Юҳанно, чунон ки қавми рӯзҳои охири Худо мебоист боз нубувват кунанд, ҳамоно тавре ки аз соли 1840 то 1844 карда буданд, онҳо кори худро замоне оғоз менамуданд, ки ғаришта ҳангоми иҷрошавии нубуввате дар бораи Ислоҳ нозил мегардид. Кори боз нубувват кардани онҳо иҷрои кори чен кардани маъбадро талаб менамуд, ва он кор таҳқиқи «роҳҳои қадим»-ро ифода мекард, ки ҳамоно таърихе буд, ки аз ҷониби «маъбад» намояндагӣ мешуд; таърихе, ки дар замони интиҳо дар соли 1798 оғоз ёфта, бо ноумедии бузурги соли 1844 поён ёфт. Ҳангоме ки онҳо ба кори таҳқиқи роҳҳои қадими Ирмиё, ки ҳамоно «маъбади чилу шашсола»-и Юҳанно аст, оғоз намуданд, лаънати Мӯсо дар миёни харобае, ки дар саросари маъбад пароканда буд, ошкор гардид, ва пешгӯии марбут ба Ӯшиёи оянда ба иҷро расид. Кори Ӯшиё низ боз аз ҷониби Ишаё муайян карда мешавад:

Ва онҳое ки аз ту хоҳанд буд, харобаҳои қадими роҳи бино хоҳанд кард; ту бунёдҳои наслҳои бисёрро барпо хоҳӣ намуд; ва тӯро чунин хоҳанд номид: Таъмиркунандаи раҳна, Барқароркунандаи роҳҳо барои сукунат. Ишаё 58:12.

Халқи Худо дар охири замон бояд «роҳҳои барои зист»-ро барқарор менамуданд, ки ҳамоно «роҳҳои қадим»-и Ирмиё мебошанд. Онҳо мебоист харобазорҳои деринаро аз нав бино мекарданд, чунон ки коргарон дар таърихи Ӯшиё ва Эзра анҷом медоданд. Онҳо мебоист аз усули «қатор бар қатор» истифода мебарданд, зеро на танҳо бояд таърихи бунёдии адвентизмро, ки ба воситаи маъбади чихилу шашсола ифода ёфтааст, «барпо» мекарданд, балки бо ин амал мебоист «таҳкурсии наслҳои бисёр»-ро низ барпо менамуданд. Онҳо мебоист муайян мекарданд, ки ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ кори таҳкурсии аст ва «қатор бар қатор» таҳкурсии охиразамонии солҳои 1798 то 1844-ро муайян мекунад. Онҳо мебоист «шикастро» таъмир мекарданд, ва ин шикӯш маънои раҳнаи ибтидоиро дар зарф ё девор дорад, ки роҳи офати минбаъдаро мекушоад. «Шикасте», ки бояд таъмир карда мешуд, исёни соли 1863 буд.

Вақте ки Юшиё дар 11 сентябри соли 2001 расид, қавми охирзамони Худ ба роҳҳои қадими Ирмиё бозгаштанд ва ба чен кардани таърихи миллери тоғоз намуданд. Онҳо «шикаст»-ро кашф карданд. Онҳо, ҳангоме ки «харабаҳои қадими» бино мекарданд, ҳақиқати гавҳарҳои ҳоби Миллерро муайян намуданд. Онҳо «ҳафт замон»-ро, чунон ки Юшиё низ карда буд, кашф карданд ва ҳақиқати Ибодатнома бисту шашумро барқарор намуданд ва ба ин васила «вайрониҳои пешинаро» барпо карданд. Вақте ки онҳо вайрониҳои «аввал» ва «охир»-и Ибодатнома бисту шашумро барқарор карданд, он гоҳ дарк намуданд, ки яке дар соли 1798 ва дигаре дар соли 1844 анҷом ёфтааст. Пас, кори онҳо дар барпо кардани вайрониҳои пешина, ҳамон «асо» буд, ки ба Юҳанно дода шуд, то ки маъбадро чен кунад.

Шери қабилai Яхудо қавми Худро ба роҳҳои қадимӣ бозгардонд, то ки онҳо паёми борони охирро биёбанд; ва паёми борони охир ҳамон паёми Ислот аз вои сеюм аст. Вақте ки онҳо дар ниҳоят ду лавҳи муқаддаси Ҳабаккукро, чунон ки дар қадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 муаррифӣ шудаанд, кашф карданд, диданд, ки таҳкурсии «се вой»-и Ваҳй, боби ҳаштро дар бар мегирад ва вои дуюм дар таърихи таҳкурсии, ки дар он маъбади Миллерӣ бино шуда буд, ба анҷом расида буд. Сипас онҳо дарк карданд, ки фаҳмиши қоидаи татбиқи сегонаи пешгӯиҳо пештар аз қониби Шери қабилai Яхудо муқаррар гардида буд, то ҳангоме ки онҳо ба роҳҳои қадими Ирмиё бармегарданд, битавонанд «оромӣ ва тароват»-ро бишносанд, ки он паёми борони охири вои сеюм аст ва бо ду шохиди вои якум ва дуюм муайян ва муқаррар карда мешавад.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Душман мекушад фикру зеҳни бародарону хоҳарони моро аз кори тайёр сохтани қавме, ки дар ин айёми охир устувор биистанд, дур гардонад. Мухотилоти ӯ барои он тарҳрезӣ шудаанд, ки зеҳнҳоро аз хатарҳо ва вазифаҳои ин соат дур созанд. Онҳо он нуреро, ки Масеҳ аз осмон овард, то ба Юҳанно барои қавми Худ диҳад, ҳеҷ мешуморанд. Онҳо таълим медиҳанд, ки манзараҳое, ки ҳоло пешорӯи мо қарор доранд, ба андозае муҳим нестанд, ки таваҷҷуҳи махсусро талаб намоянд. Онҳо ҳақиқатеро, ки сарчашмаи осмонӣ дорад, беасар мегардонанд ва қавми Худро аз таҷрибаи гузашташон маҳрум сохта, ба қойи он ба онҳо илми козиб медиҳанд.

«Ҳамин тавр меғӯяд Худованд: Дар роҳҳо биистед, ва бубинед, ва дар бораи роҳҳои куҳан пурсед, ки роҳи нек кучост, ва дар он роҳ равед». Ирмиё 6:16.

«Бигзор ҳеҷ кас саъй накунад, ки асосҳои имони моро—он асосҳои, ки дар тоғози кори мо бо омӯзиши дуоғӯёнаи Қалом ва бо ваҳй гузошта шуданд,—қанда дур созад. Бар ин асосҳо мо дар тӯли панҷоҳ соли охир бино карда истодаем. Одамон метавонанд гумон кунанд, ки роҳи навро ёфтаанд ва метавонанд аз он чи гузошта шудааст, асоси мустаҳкамтаре бино намоянд. Аммо ин фиреби бузург аст. Ҳеҷ кас наметавонад ҷуз он асосе, ки гузошта шудааст, асоси дигаре бинад.»

«Дар гузашта бисёриҳо ба бино кардани имони нав, ба барқарор намудани усулҳои нав даст задаанд. Аммо бинои онҳо то кай пойдор монд? Он ба зудӣ фуру рехт, зеро бар он

Санг бунёд наёфта буд.

«Магар шогирдони аввалин набояд бо суханони одамон рӯ ба рӯ мешуданд? Магар онҳо набояд ба назарияҳои бардурӯғ гӯш медоданд ва сипас, баъд аз он ки ҳама корро анҷом доданд, устувор меистоданд ва мегуфтанд: “Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре бинад аз он ки гузошта шудааст”? 1 Corinthians 3:11.»

«Пас мо бояд оғози эътимоди худро то ба анҷом устувор нигоҳ дорем. Калимоти пурқувват аз ҷониби Худо ва аз ҷониби Масеҳ ба ин қавм фиристода шудаанд, ки онҳоро нуқта ба нуқта аз ҷаҳон берун оварда, ба нури равшани ҳақиқати ҳозира дохил мекунад. Бо лабоне ки ба оташи муқаддас расидаанд, хизматгори Худо ин паёмро эълон кардаанд. Каломии илоҳӣ ба асолати ҳақиқати эълоншуда мӯҳри худро ниҳодааст». Testimonies, volume 8, 296, 297.